

o schválení děl nebo elektrovodů všeužitelného podniku namítati nedostatek místní potřeby. Při tomto názoru setrval nss i v případě dnešního sporu.

Nepřípustnou shledal nss námitku, že povolení k zřízení projektovaných elektrovodů mělo být odepřeno z té příčiny, že pro nedostatek svolení obce k užívání pozemků čk. 2709/1 nedá se provést. St-lka v námitce této dovozuje, že projekt nelze provést proto, že pro elektrické vedení, které jest vedením napájecím, nelze zřídit práva užívací podle § 7 b) elektr. zák. (což žal. úřad sám uznává), a že by tedy toto vedení mohlo býti provedeno jen se svolením obce, která však takového svolení nedala a podle smlouvy sjednané se st-lkou ani dáti nemohla.

Těmito námitkami však nehájí st-lka právo svoje, nýbrž hájí práva obce, k čemuž není legitimována.

Pokud st-lka opírá svou legitimaci o smlouvu s městem Ch., kterou jí bylo zaručeno výhradné právo používati pro zřizování elektrovodů pozemků jsoucích ve správě města, a pokud vytýká, že se žal. úřad nezabýval otázkou užívacích práv na shora zmíněné cestě 2709/1, nelze jí přisvědčiti. Neboť skutečnost, že žal. úřad vyloučil ze svého rozhodování řešení této otázky, mohla by se dotknouti jenom práv žadatelky o konsens, dnešní zúčastněné strany, kdyby byla se přiznání práva užívacího domáhala. Mohla by tedy výtku takovou vznést jen zúčastněná strana, nikoli však st-lka. Do tvrzeného smluvního práva st-lky tím nemohlo býti nijak zasaženo a st-lka není tudíž k této výtce legitimována (§ 2 zák. o ss).

Jestliže však stížnost (která v té příčině není zcela jasně formulována) dovozuje, že st-lka jest legitimována namítat neproveditelnost projektu na základě svého smluvního práva k výhradnému užívání pozemků jsoucích ve správě obce pro zřizování elektrovodů, pak jest na omylu. V řízení schvalovacím rozhoduje úřad jenom o tom, zdali a pokud jest projektovaný elektrovod přípustný s hlediska živn.-policejního (srovn. Budw. A 10.445, 10.844). Toto rozhodnutí nemůže se tudíž nijak dotýkat smluvních práv st-lčiných a st-lka není proto ani k této námitce legitimována.

Č. 11.230.

Občanství státní: * Osvědčení podle vyhlášky min. vnitra z 15. prosince 1926 č. 225 Sb. o průkazu o státním občanství republiky československé může býti odvoláno, když úřad zjistí, že úředně získané zprávy byly mylné.

(Nález ze dne 25. dubna 1934 č. 5830/31.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5454/26, 11.034/34.

Věc: Helena F. v M. proti ministerstvu vnitra o zrušení osvědčení o státním občanství.

Výrok: Stížnost zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Zem. úřad v Praze vydal st-lce výměrem z 2. října 1929 osvědčení o čl. státním občanství. Žal. úřad nař. rozhodnutím zrušil z moci úřední platnost tohoto osvědčení a vyslovil, že st-lka není čl. státní občankou, a to z těchto důvodů: »Podle zákonných předpisů sle-

dujete v domovském právu, které je podkladem pro určení Vašeho státního občanství, svého manžela Lazara F., narozeného r. 1862 v Temešváru a tam příslušného. Otec Lazara F., Karel F. narodil se r. 1828 v Praze, zdržoval se po dvacet let do r. 1882 v Temešváru a stal se podle § 48 zák. čl. L:1879 uher. státním občanem s příslušností v Temešváru. Tímto nabytím státního občanství uherského pozbyl Karel F. státního občanství rakouského podle vystěhovacího patentu z 24. března 1832 č. 2557 Sb. soud. zák. a tím pozbyl i domovského práva, jež měl původně v Praze. Poněvadž pak později ani Karel F., ani jeho syn Lazar F., který ve státním občanství a domovském právu otce sledoval, domovského práva na území Čsl. republiky nenabyli, neměli oba až do smrti domovského práva na území čsl. a nemáte ho ani Vy jako manželka Lazara F., zemřelého r. 1915, a nestala jste se tedy čsl. státní občankou podle § 1 odst. 1 úst. zák. č. 236/20 Sb.»

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že osvědčení o čsl. státním občanství, vydané st-lce příslušným úřadem, nebylo nikým bráno v pochybnost, a že takového rozhodnutí, majíc povahu deklaratorní po své pravoplatnosti je neodporovatelné a neodvolatelné. Námitka ta jest bezdůvodná.

Nejde o autoritativní rozhodnutí o státním občanství st-lčině, ale o pouhé »osvědčení« o státním občanství, vydané podle vyhlášky min. vnitra z 15. prosince 1926 č. 225 Sb. O této vyhlášce vyslovil nss nálezem Boh. A 11.034/34, že vyhláška ta není všeobecně závaznou právní normou, schopnou založiti právní nárok strany a stanoviti rozhodovací kompetenci úřadu; na odůvodnění nál. toho se odkazuje. Na vydání takového osvědčení nemá tedy strana právního nároku.

Jest ovšem zkoumati, zda osvědčení straně jednou vydané může býti opět odvoláno. Podle textu osvědčení podle § 1 vyhlášky min. vnitra z 15. prosince 1926 č. 225 Sb. a vzorce k této vyhlášce, osvědčuje se jím čsl. státní občanství strany »podle získaných úředních zpráv«. Takový obsah má též osvědčení vydané svého času st-lce. Již z toho se podává, že »osvědčení«, které nemá povahu judikátního rozhodnutí a proto není vůbec schopno právní moci, může býti vzato zpět, když úřad zjistí, že dříve získané úřední zprávy, na jichž základě osvědčení bylo vydáno, nebyly správné, resp. takové, aby čsl. státní občanství st-lčino prokazovaly (srov. též Boh. A 5454/26). Není tedy důvodným shora uvedené stanovisko stížnosti, které pokládá osvědčení jednou vydané za neodvolatelné. — — — —

Č. 11.231.

Stavební právo (Brno): I. Z okolnosti, že soused neodepřel podpisu na protokolu o stav. komisi, může stav. úřad usouditi, že se soused se stanoviskem stav. komise k námitkám jím předneseným uspokojil. — II. Soused není legitimován k námitce, že proti udělení stav. povolení jsou podstatné obavy (§ 47 brněnského stav. ř.). — III. Je soused legitimován k námitce, že stav. úřad uděluje stav. povolení nezachoval předpisu § 76 brn. stav. ř. o tom, že musí zůstatí nezastavěno aspoň 15% plochy stav. místa? — IV. Pouhý návrh nové regulace uliční, ne-